

žádný z právě uvedených předpisů, jak správně poznal a vyložil již odvolací soud, nehledíc ani na to, že by tento pramen obecních příjmů ani před rozdělením nebyl mohl za všech okolností býti určen k uspokojení žalobkyně. Za toho stavu věci ono rozdělení obou právních útvarů se změnou politické jejich funkce není skutečností, z které by žalobkyně mohla právem vyvozovati přechod soukromoprávního závazku na žalovanou obec.

Čís. 16433.

Ani předpisy vodního zákona č. 71/1870 z. z. čes., ani jiných zákonů (zák. č. 58/1885 ř. z. a zák. č. 250/1852 ř. z.) neukládají držitelům pobřežních pozemků povinnost, aby trpěli s o u k r o m ý m osobám volnou chůzí po břehu svých pozemků pro soukromé účely a aby se zdrželi jakýchkoli opatření znemožňujících řečeným osobám vstup na pobřežní pozemek.

Soukromé osoby nemohou s úspěchem opíratí nárok na náhradu škody o to, že vlastník ohradil svůj soukromý pozemek až k vodnímu toku řeky, třebaže správní úřad nařídil držiteli pobřežního pozemku, aby uvolnil průchod podél říčního břehu pro pořiční dozorcí orgány.

(Rozh. ze dne 29. října 1937, Rv I 1056/36.)

Žalobce, kterému bylo výměrem zemského úřadu v P. ze dne 28. července 1931 uděleno vodoprávní povolení k provozování prámového převozu přes řeku S. v říčním kilometru 32.83, t. j. ve vzdálenosti 50 m nad jezem řeky S. v Č. při pravém břehu a 150 m při levém břehu, se domáhá na žalovaných vlastnících pobřežních pozemků č. kat. 655/4, 655/5, 655/7, žalobou zaplacení 10.750 Kč s příslušenstvím z důvodů náhrady škody. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Zavinění všech tří žalovaných spatřuje dovolání v tom, že žalovaní proti ustanovení §§ 8, 42, 43 českého vodního zákona č. 71/1870 z. z. zahradili své s o u k r o m é pozemky až k vodnímu toku řeky S., že tím prý žalovaní znemožnili dělníkům žalobcem zjednaným, aby se včas dostali k žalobcově prámici, která byla umístěna u pozemku prvé žalované a byla ohrožena ledovými krami, a že prý se tak stalo, že prámice byla rozdrčena.

Pobřežní pozemky jsou stíženy, nehledí-li se k soukromoprávnímu závazku, jež žalobce ani netvrdil, t. zv. zákonnými služebnostmi, jež jsou uvedeny v § 8 dotč. vodního zákona, v § 5 a 6 rybářského zákona č. 58/1885 ř. z. a v § 39 lesního zákona č. 250/1852 ř. z. Oba poslední zákony nemají pro souzenou věc významu. Podle § 8 českého vodního zákona jsou držitelům pobřežního pozemku uloženy tyto povinnosti:

1. trpěti dosavadní přístaviště lodí a vorů; 2. trpěti dosavadní stezky k tahání lodí zřízené; 3. trpěti chození po břehu říčním u dozorčímu personálu a 4. jest mimo to vlastník břehu povinen, bude-li třeba, i cestou expropriace postoupiti k rozšíření dosavadních přístavišť neb vodních stezek ty části svého pozemku, jichž nebylo dosud k tomuto účelu užíváno.

Z řečeného ustanovení vodního zákona tudíž nevyplývá, že byli žalovaní povinni ponechati pro chodce volnou cestu podél řeky, jak se mylně domnívá žalobce. Ani z předpisu, že držitelé břehu jsou povinni zdarma dopouštěti, aby osoby k policejnímu dohledu vodnímu zřízené chodily po břehu, nelze usouditi, že držitelé pobřežních pozemků jsou povinni, aby trpěli též soukromým osobám chůzi po břehu a aby se zdrželi jakýchkoli opatření, znemožňujících soukromým osobám vstup na pozemek. Zvláště není ani ve vodním, ani v jiném zákoně zákaz, že soukromý břeh nesmí býti oplocen, a jest jen stanoveno, že veřejným orgánům musí býti umožněna volná chůze (na př. též vrátky).

Ustanovení §§ 42 a 43 českého vodního zákona se nehodí na souzený případ, ježto jednají o zcela jiných opatřeních (vodoprávním povolení ochranných a regulačních děl, způsobu zřizování a udržování ochranných staveb vodních).

Žalobce nemůže nic pro sebe těžiti ani z výměru okresní správy politické v B. ze dne 11. června 1934, č. 19814, jímž bylo žalovaným nařízeno, aby uvolnili průchod podél břehu řeky pro dozorčí orgány poříční, neboť tu šlo jen o opatření veřejné správy v zájmu říčního dohledu, avšak z toho neplyne ještě nárok žalobce jako soukromé osoby, aby mu žalovaní dovolili vstup na jejich pozemky a jejich užívání k účelům soukromým. Žalovaní se nedopustili žádného bezprávného jednání tím, že mu znemožnili vstup na své pozemky oplocením jich až k vodnímu toku řeky,

že ploty žalovaných nebránily tomu, aby se žalobcovi dělníci dostali k prámu, a že se mohli tam dostat způsobem obvyklým po veřejné cestě, bylo zjištěno nižšími soudy, a bylo věcí žalobce, aby vše zařídil tak, aby se jeho dělníci včas dostali tímto způsobem na břeh k lodi.

Čís. 16434.

K otázce promlčení pohledávky na t. řeč. W-kontě.

(Rozh. ze dne 29. října 1937, Rv I 1246/36.)

Srov. rozh. č. 6272 Sb. n. s.

Proti žalobě, již se žalující banka na žalovaném domáhá zaplacení 77.920 Kč s přísl., namítl žalovaný mimo jiné i promlčení zažalované pohledávky podle § 1486 obč. zák. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Od-